

Arrest

nr. 82 935 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat . D. ANDRIEN & E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 februari 2012 beslist het bestuur tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten S.S. (...)
geboren te (...), op (...) alias (...)*

van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 06.12.2011 asiel in België. Bij zijn aanmelding als asielzoeker verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.12.1995, wat impliceert dat hij minderjarig zou zijn. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij op 06.12.2011 en uitten daarbij twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Dienst Voogdij plaatste de betrokkene onder voogdij en liet op 13.12.2011 een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid moet worden besloten dat de betrokkene op datum van het leeftijdsonderzoek een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. De Dienst Voogdij hief op 19.12.2011 de op 06.12.2011 ingestelde voogdij over de betrokkene op, wat betekent dat hij als meerderjarig moet worden beschouwd.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 16.11.2011 asiel vroeg in Italië. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dat hij in Italië was en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Hij ontkende dat hij in Italië asiel vroeg. Hij voegde toe dat hij vanuit Italië meteen via Frankrijk doorreisde naar België, waar hij op 05.12.2011 zou zijn aangekomen. Het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene op 16.11.2011 asiel vroeg in Italië. Op 27.01.2012 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die op 07.02.2012 op grond van artikel 16 van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 18) en of hij redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat – Italië – zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene stelde dat hij in Griekenland hoorde spreken over België en vernam dat het een goed land is. Hij voegde toe te stellen dat België beter is dan Italië. Hij bracht verder geen redenen aan, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Italië rechtvaardigen.

We wijzen er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene stelde dat hij vindt dat België beter is dan Italië. We merken op dat de tijdens zijn verhoor geen vrees uitte tegenover de Italiaanse instanties en een melding maakte van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We wijzen erop dat Italië op 07.02.2012 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de

regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en van de zesde overweging van deze Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het non-refoulementsbeginzel.

De verzoekende partij verwijst, met betrekking tot de beweerdte schending van artikel 3 EVRM, naar een onderdeel van het MSS-arrest van 21 januari 2011. Het gaat om een zaak tussen Griekenland en België. De verzoekende partij betoogt dat, ook al werd na dit arrest een vraag toegevoegd aan de vragenlijst, dit niet wegneemt dat zij op dit gehoor helemaal niet voorbereid was en dat er geen advocaat aanwezig was. De verzoekende partij betoogt dat zij deel uitmaakt van de groep personen die om internationale bescherming vraagt. Zij is afkomstig uit een land waar de veiligheidssituatie heel problematisch is. Bovendien wordt zij persoonlijk vervolgd zodat zij in geval van terugkeer naar haar herkomstland gevaar loopt. Op het eerste zicht heeft zij een profiel van een asielzoeker wiens asielverzoek grondig nagekeken moet worden. De verzoekende partij betoogt verder dat er, op basis van de verslagen die zij aanhaalt, van uitgegaan kan worden dat deze specifieke groep in Italië systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij asielzoeker is, afkomstig is uit Afghanistan, en teruggevoerd moet worden naar Italië. De verzoekende partij stelt dat *in casu* identiek dezelfde redenering kan gevolgd worden als in het MSS-arrest t.a.v. Griekenland. De verzoekende partij stelt dat het MSS-arrest nr. 56.203 van de Raad van 17 februari 2011 perfect toepasbaar is in onderhavig geval. De verzoekende partij verwijst verder naar andere rechtspraak van de Raad, die betrekking heeft op de situatie in Malta.

De verzoekende partij stelt verder dat de recente gebeurtenissen in Noord-Afrika niet enkel geleid hebben tot een noodsituatie op Lampedusa, maar dat het hele opvangsysteem in Italië daardoor onder druk is komen te staan, met aanzienlijke gevolgen voor het voorheen al overbelaste opvangnetwerk. Gezien asielzoekers vanuit Lampedusa naar het vasteland worden gebracht heeft de instroom op Lampedusa een direct effect op de rest van het land.

In casu motiveert het bestuur volgens de verzoekende partij met geen enkel woord over de situatie in Italië, en probeert zij zelfs niet te overtuigen dat de massale toestroom ten gevolge van de situatie in Noord-Afrika, Italië niet verhindert de asielaanvragers een degelijke opvang te verlenen. De actuele crisis wordt niet eens aangekaart. Het is volgens de verzoekende partij duidelijk dat Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag te kunnen laten behandelen. In bijlage maakt de verzoekende partij een samenvatting van de situatie in Italië en de rechtspraak hierover. De verzoekende partij verwijst naar stuk 4. Zij stelt dat er *in casu* een reëel risico bestaat om te worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Bijgevolg diende de verwerende partij artikel 3, lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen. Daardoor is de motiveringsplicht geschonden.

Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat, hoewel in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er een overname-akkoord is, dit nergens blijkt uit het administratief dossier. Ook daardoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij afkomstig is uit een land waar de veiligheidssituatie heel problematisch is en zij bovendien persoonlijk wordt vervolgd zodat zij in geval van terugkeer naar haar herkomstland gevaar loopt. Zij schijnt echter te vergeten dat de bestreden beslissing helemaal niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan. De verzoekende partij wordt immers overgedragen aan Italië.

De verzoekende partij betoogt verder dat er, op basis van de verslagen die zij aanhaalt, van uitgegaan kan worden dat deze specifieke groep in Italië systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. De verzoekende partij maakt deze blote bewering echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk met zelfs maar een begin van bewijs. Zij beperkt zich verder tot de loutere bewering dat de arresten die de Raad velde in andere zaken, waar het gaat om een overname door Griekenland of Malta, evenzeer toepasbaar zijn op Italië. Zij maakt deze bewering echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Ook het feit dat de verzoekende partij stelt dat het systeem in Italië overbelast zou zijn door de toestroom van kandidaat-vluchtelingen in Lampedusa, maakt zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk. In het stuk 4 dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, geeft zij een soort 'overzicht' van allerlei meningen en visies van verschillende organisaties en verenigingen. Dit 'overzicht', zoals de verzoekende partij het zelf noemt, volstaat echter niet om de duidelijke motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, en die luiden als volgt:

"We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

Bovendien betwist de verzoekende partij niet de volgende motieven van de bestreden beslissing: *“De betrokkene stelde dat hij in Griekenland hoorde spreken over België en vernam dat het een goed land is. Hij voegde toe te stellen dat België beter is dan Italië. Hij bracht verder geen redenen aan, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Italië rechtvaardigen” en “De betrokkene stelde dat hij vindt dat België beter is dan Italië. We merken op dat de tijdens zijn verhoor geen vrees uitte tegenover de Italiaanse instanties en een melding maakte van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)”.* Verder betwist de verzoekende partij ook niet de motieven dat zij *“verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben”* en zij *“verklaarde ... geen gezondheidsproblemen te hebben”*. Aangezien de verzoekende partij deze motieven in het geheel niet bestrijdt blijven ze staan. Het is dan ook duidelijk dat het bestuur in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat *“Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen er dan ook geen aanleiding (is) om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)”*.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233, 27 maart 2002; RvS nr. 105.262, 28 maart 2002; RvS nr. 104.674, 14 maart 2002; RvS nr. 120.961, 25 juni 2003; RvS nr. 123.977, 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift, bevat het administratief dossier wel het overnameakkoord van Italië met betrekking tot de verzoekende partij. In het administratief dossier bevindt zich immers een fax van 7 februari 2012 van het ‘Ministero Dell’Interno van Italië, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“L’Italie accepte de prendre/reprendre en charge le/s susmentionné/s pour l’examen de/s son/leur demande/s de protection internationale.”*. De bewering van de verzoekende partij dat dit document zich niet in het administratief dossier zou bevinden is dus manifest foutief.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC